

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **P. T.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 125 08 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2023, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2023, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, ústředí (dále jen „žalovaná“) ze dne 29. 8. 2023, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 11. 2022, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění potřebné doby pojištění, podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že v námitkách doložil další dobu pojištění z doby před vznikem invalidity, a to pracovní posudek potvrzující, že byl od 15. 8. 1988 do 31. 8. 1989 zaměstnán u zaměstnavatele X, kdy tento podklad se mu podařilo získat až v roce 2021. Napadené rozhodnutí doložené skutečnosti vypořádává velmi vágně.
4. Žalobce je ve velmi špatném sociální situaci a jeho jediné zdroje příjmů jsou dávky pomoci v hmotné nouzi a příspěvek na bydlení. Jiné dávky nepobírá a jiné příjmy nemá. Jeho zdravotní stav je po fyzické i psychické stránce špatný. Žalobce má za nesporné, že jeho aktuální stav odpovídá invaliditě třetího stupně, kdy rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 2b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, s poklesem pracovní schopnosti o 70 %. Toto vyplývá z posudku lékařky X (dále jen „X“) ze dne 7. 1. 2020, dnem změny invalidity z druhého na třetí stupeň byl v posudku stanoven den 28. 11. 2019.
5. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. V řízení byla porušena jeho práva takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav a v rozporu se zásadou materiální pravdy nezjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Skutková zjištění ohledně dob pojištění byla nedostatečná, neboť žalovaná nezohlednila podstatnou část doložené doby pojištění, dále také nepopsala, jakými úvahami se při hodnocení důkazů a sdělení řídila, a co vzala za prokázané, a z čeho při tom vycházela, žalovaná porušila pravidla dokazování podle správního řádu a svůj závěr přezkoumatelným způsobem neodůvodnila. V důsledku toho je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Konkrétně nebyla zohledněna žalobcem doložená doba pojištění v době od 15. 8. 1988 do 31. 8. 1989, tj. celkem 381 dnů, kdy v této době žalobce pracoval u zaměstnavatele X, X, Praha 1. Toto bylo doloženo pracovním posudkem, ve kterém je uvedena doba trvání daného zaměstnání, tyto skutečnosti dále dokládá též pracovní smlouva uzavřená s tímto zaměstnavatelem dne 15. 8. 1988 a výstupní list k tomuto zaměstnání ze dne 27. 9. 1989.
6. Vzhledem k věku žalobce v době vzniku invalidity (nad 28 let) činí dle ust. § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod pět roků (s výhradou řešení splnění podmínky v době dvaceti let před vznikem invalidity u pojištěnců starších 38 let, kde činí 10 let). Dle ust. § 40 odst. 2 zákona o důchodovém

pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity (první rozhodné období). U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity (druhé rozhodné období); potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity (třetí rozhodné období).

7. S ohledem na to, že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí o námitkách opakuje, že v období deseti let před vznikem invalidity, a to dle žalované tedy přede dnem 1. 4. 1998, má žalobce získanu dobu pojištění 4 roky a 141 dnů, a uvedená doba zaměstnání tedy spadá právě do prvního zkoumaného období deseti let před vznikem invalidity, činí 381 dnů, měla by být tedy s to doplnit požadovanou pětiletou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod a tento byl měl být žalobci přiznán, a to zpětně.
8. Žalobci připadá v rozporu s odůvodněným očekáváním situace, kdy v roce 1997 dle právních předpisů splňoval podmínky přiznání nároku na plný invalidní důchod a už v roce 1998 kvůli právní úpravě, která rozlišovala nárok na částečný a plný invalidní důchod a vynucovala si odnímání plného invalidního důchodu, když došlo ke zlepšení stavu, a žalobce tak náhle poté, co plný důchod pobíral, aniž by cokoli zavinil, pouze na konto změn právní úpravy a drobného zlepšení svého stavu (kdy šlo po celou dobu o stejný rozhodující důvod omezení pracovní schopnosti a invalidity na sebe navazovaly), náhle nárok na důchod neměl. Nicméně žalobce údaje v odůvodnění chápe tak, že žalovaná zřejmě postupuje mj. v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (v rozsudku č. j. 3 Ads 56/2014-31), kdy tento v jiné věci požadavek pojištěnce na posun vztahování rozhodného období až k vůbec prvnímu uznání plné invalidity (při plynulé „návaznosti invalidit“) označil za zcela neopodstatněný a nepřijatelný, a proto zřejmě žalovaná pracuje až s datem vzniku invalidity částečné, která trvala nepřetržitě až do změny právní úpravy od 1. 1. 2010, kdy se transformovala na invaliditu druhého stupně, tj. s datem 1. 4. 1998.
9. Lze tedy soudit, že žalovaná pracuje s uvedením doby pojištění 4 roky a 141 dnů před takto určeným vznikem invalidity s tím, že pracuje se dnem vzniku invalidity ke dni 1. 4. 1998, jak se podává v napadeném rozhodnutí. Věk účastníka řízení ke dni vzniku invalidity třetího stupně činil 54 let. Datum vzniku invalidity (1. 4. 1998) jako jediné je pak jasně uvedeno i v prvostupňovém rozhodnutí. S ohledem na to, že doba pojištění v době před vznikem invalidity je v odůvodnění rozhodnutí o námitkách při rekapitulaci předchozích žádostí o invalidní důchod uváděna již při třetí žádosti podané dne 12. 1. 2006, lze soudit, že musí stále jít o desetileté období před datem 1. 4. 1998, neboť pokud by se měnilo hodnocené desetileté období před vznikem invalidity s jiným datem vzniku invalidity, výsledek by byl zjevně jiný. Této úvaze se žalobce věnuje proto, že osobní list důchodového pojištění, přiložený k prvostupňovému rozhodnutí, tento údaj získané doby pojištění k tomuto datu bohužel nepotvrzuje.
10. S ohledem na komplikovanost případu a četné změny právní úpravy v mezinárodním řešení jednotlivých žádostí o důchod se žalobce zabýval potenciálním vysvětlením, že by snad období deseti let před vznikem invalidity hodnotila žalovaná deset let nazpět např. od data změny stupně invalidity na stupeň současný, tj. třetí, tedy od data 28. 11. 2019, či

snad od účinnosti stěžejní novely zákona č. 306/2008 Sb., kdy došlo k transformaci částečných invalidních důchodů na invalidní důchody nižších stupňů, či snad od třetí žádosti o invalidní důchod (kde se údaj prvně objevil), nicméně od žádného takového data se žalobci podle přiloženého osobního listu důchodového pojištění nepodařilo dospět k údaji uváděnému v odůvodnění rozhodnutí o námitkách (4 roky a 141 dnů) a s ohledem na to, že údaj se opakuje již od třetí žádosti o důchod podané dne 12. 1. 2006, zřejmě z logiky věci ani nemůže jít o zpětný součet od pozdějšího data.

11. Byť osobní list důchodového pojištění přiložený k prvostupňovému rozhodnutí tedy tomuto neodpovídá (v neprospěch žalobce), lze soudit, že pokud má žalovaná za doloženou dobu pojištění v období 10 let před vznikem invalidity, tj. před uváděným datem 1. 4. 1998, ve výši pojištění 4 roky a 141 dnů, což logicky žalobce nechce sporovat, pak doložené zaměstnání u zaměstnavatele X v době od 15. 8. 1988 do 31. 8. 1989 by mělo doplnit potřebnou dobu pojištění v této hodnocené době nad potřebných pět let pojištění v posledních 10 letech před vznikem invalidity dle ust. § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná se při vyjádření k této doložené ale nezohledněné době pojištění v rozhodnutí o námitkách omezuje pouze na konstatování, že „bylo provedeno šetření u právního nástupce tohoto zaměstnavatele, kterým je společnost X za účelem potvrzení doby zaměstnání v této organizaci. Přes urgence se však nepodařilo požadované dokumenty získat.“
12. Z odůvodnění rozhodnutí se nepodává, jakým způsobem žalovaná hodnotila předloženou listinu, jakými úvahami se řídila při jejím hodnocení, jaké kroky podnikla k ověření daného zaměstnání, kdy je hovořeno pouze vágně o šetření a urgencích bez popisu, a není tedy patrné, v čem kroky žalované spočívaly. Zřejmě je pouze to, že k ničemu novému tyto kroky nevedly, žalovaná neměla potřebu věc dořešit či odůvodnit svůj postup a předloženou listinu a všechna sdělení žalobce k této věci ve výsledku nezohlednila. Žalobce doložil svá tvrzení v listinné podobě a má doplatit na to, že jeho bývalý zaměstnavatel zřejmě nereagoval na blíže nepopsanou snahu o kontakt ze strany žalované. Žalovaná si měla dle mínění žalobce vyžádat ověření těchto skutečností (§ 11 odst. 1 a násl. zákona o organizaci sociálního zabezpečení) a splnění povinnosti součinnosti vynucovat.
13. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze přímo vyvodit, jaké skutečnosti vzala žalovaná za prokázané a jakými úvahami se řídila, argumentace žalované není z pohledu žalobce zdaleka úplná, nereaguje na žalobcem vznesené námitky, resp. tyto námitky vypořádává pouze formálně. Napadené rozhodnutí je tudíž dle žalobce nezákonné kvůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
14. Sám nesoulad mezi osobním listem důchodového pojištění přiloženým k prvostupňovému rozhodnutí a dobou pojištění před vznikem invalidity uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zakládá dle žalobce důvod ke zrušení rozhodnutí, kdy není jasné, z čeho žalovaná vlastně vychází, kdy prvostupňové rozhodnutí vůbec samo vůbec neobsahuje hodnocení období deseti a dvaceti let před vznikem invalidity. Žalobce má za to, že je potenciálně dán i důvod zrušení napadeného rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu.

15. Žalobce má dále za to, že žalovaná popsaným postupem také zasáhla do žalobcova práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je nepřezkoumatelné i v části týkající se tzv. třetího rozhodného období dle ust. § 40 odst. 2 věta třetí zákona o důchodovém pojištění, tedy stran hodnocení splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod stran jejího získání v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity. V prvostupňovém rozhodnutí i napadaném rozhodnutí je toto posunuté rozhodné období žalovanou vymezeno tak, že jde o dobu od 30. 7. 2010 do 29. 7. 2020 bez dalšího, a je konstatováno, že v tomto období žalobce získal 3 roky a 56 dnů pojištění. Není tedy nijak odůvodněno, proč byla zvolena právě uvedená mezní data. Jak se podává z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2020, č. j. 33 Ad 31/2018-75, ze zákonné formulace je patrné, že toto období může být koncipováno s počátkem před vznikem invalidity, ale musí být dokončeno po jejím vzniku. Zákonná dikce tedy připouští různé modifikace takto stanoveného posunutého rozhodného období, na rozdíl od dvou jednoznačně konstruovaných základních alternativních možností předvídaných v § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Ze stejného rozhodnutí se dále podává, že absence podrobnější zákonné úpravy tzv. posunutého rozhodného období staví žalovanou do pozice, že je povinna podrobně a srozumitelně zdůvodnit, jakými úvahami se při stanovení posunutého rozhodného období řídila. Toto období může být na časové ose vymezeno různě, přičemž by žalovaná má vždy směřovat k vymezení, které bude ve prospěch pojištěnce - tzn. určit takové období, v němž bude možno pojištěnci započítat nejdelší dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod (viz k tomu obdobně závěry Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení rozhodného období dvaceti let před vznikem invalidity pojištěnce v rozsudku ze dne 19. 8. 2015, č. j. 3 Ads 56/2014-31). V opačném případě je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností, případně porušením zákazu libovůle.
16. Žalobce má za to, že naprostá absence jakéhokoli odůvodnění zvoleného třetího rozhodného období zatěžuje napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Navíc ani sám žalobce nemůže konstruktivně zhodnotit, které posuvné období by pro něj bylo výhodnější, neboť údaje v osobním listu důchodového pojištění přiloženém k prvostupňovému rozhodnutí číselně neodpovídají údajům, se kterými v odůvodnění pracuje napadené rozhodnutí.
17. Žalobce dále soudu doložil pracovní posudek u X, pracovní smlouvu u X a výstupní list ze zaměstnání u X

III. Vyjádření žalované

18. Žalovaná shrnula, že žalobce dne 20. 4. 2022 uplatnil žádost o invalidní důchod ode dne vzniku nároku. Ve věci byl tedy vyhotoven posudek lékaře X – LPS pro Prahu 22 Modřany ze dne 26. 9. 2022, dle něhož se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.
19. Žalobce byl od 19. 2. 1997 do 31. 3. 1998 plně invalidní dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009. Plný invalidní důchod byl žalobci vyplácen v období od 19. 2. 1997 do 19. 9. 1998.

20. Od 1. 4. 1998 do 31. 12. 2009 byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009. Od 1. 1. 2010 do 27. 11. 2019 byl invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) cit. zákona.
21. Od 28. 11. 2019 je invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nejde již o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) cit. zákona, ale jde o invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) cit. zákona.
22. Podle ustanovení § 43 zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2009, má pojištěnec nárok na částečný invalidní důchod, jestliže se stal částečně invalidním a) a získal potřebnou dobu pojištění, nebo b) následkem pracovního úrazu.
23. Žalobce splnil první podmínku pro přiznání částečného invalidního důchodu, tedy vznik invalidity, ovšem druhá podmínka, a to potřebná doba pojištění, naplněna nebyla.
24. Podle ustanovení § 40 odst. 1 cit. zákona, ve do 31. 12. 2009, potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku do 20 let méně než jeden rok, od 20 let do 22 let jeden rok, od 22 let do 24 let dva roky, od 24 let do 26 let tři roky, od 26 let do 28 let čtyři roky a nad 28 let pět roků. Podle odst. 2 cit. ustanovení se potřebná doba pojištění zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity.
25. O nároku žalobce na částečný invalidní důchod žalovaná rozhodla již v roce 1998 tak, že rozhodnutím ze dne 5. 5. 1998 jeho žádost o tuto dávku zamítla, neboť v rozhodném období deseti let před vznikem částečné invalidity (dne 1. 4. 1998), tj. v době od 1. 4. 1988 do 31. 3. 1998, získal pouze 1 rok a 345 dnů pojištění.
26. Nyní správní orgán znovu posoudil splnění podmínky potřebné doby pojištění žalobce pro nárok na invalidní důchod, a to s posunutým rozhodným obdobím ke dni ukončení evidence žalobce u úřadu práce, tj. k 29. 7. 2020 (po tomto datu již žalobce žádnou dobu pojištění neprokázal). V tomto rozhodném období, tj. v době od 30. 7. 2010 do 29. 7. 2020, získal žalobce pouze 3 roky a 56 dnů pojištění. Následně tedy rozhodnutím ze dne 3. 11. 2022, č. j. R-3.11.2022-425/640 914 1046, byla žádost o invalidní důchod zamítnuta pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
27. K námitce žalobce, aby byla podmínka potřebné doby pojištění posouzena k datu 19. 2. 1997, tj. ke dni vzniku plné invalidity, žalovaná sděluje, že v případě plného invalidního důchodu a částečného invalidního důchodu šlo o dva druhy invalidity. Jednalo tedy o dvě různé dávky důchodového pojištění a podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na tyto dávky se vždy u každé z nich zjišťovala samostatně. Oproti tomu od 1. 1. 2010 se podmínka potřebné doby pojištění posuzuje při prvním přiznání invalidního důchodu a platí, že pokud nějaký stupeň invalidity nepřetržitě trvá, trvá i nárok na invalidní důchod. Mění se pouze výše jeho procentní výměry v poměru procentních sazeb odpovídajícím změně stupně invalidity. Z tohoto důvodu tedy nelze posoudit podmínku získání potřebné doby pojištění žalobce na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ke dni 1. 1. 2010, příp. k 28. 11. 2019, neboť platné předpisy o důchodovém pojištění to neumožňují.

28. K námitce žalobce, která se týká doby pojištění v rozsahu 4 roků a 141 dnů uvedené v napadeném rozhodnutí, žalovaná sděluje, že jde o dobu pojištění získanou v rozhodném období stanoveném ke dni vzniku částečné invalidity při posouzení zdravotního stavu žalobce v letech 2006 až 2011, tedy ke dni 26. 1. 2006.
29. K námitkám proti rozhodnutí prvního stupně žalobce připojil pracovní posudek organizace X, P. 1 ze dne 5. 4. 1999, dle něhož byl u této organizace zaměstnán v době od 15. 8. 1988 do 31. 8. 1989.
30. Základním listinným důkazem pro posouzení zápočtu doby pojištění a vyměřovacích základů pro účely důchodového pojištění je evidenční list důchodového pojištění (§ 38 zákona o důchodovém pojištění).
31. Povinnost vést záznamy o okolnostech rozhodných pro nárok na důchod a jeho výši, zejména o době a druhu zaměstnání, o výši výdělku, počtu vyloučených dob, a hlásit je orgánům sociálního zabezpečení je uložena zaměstnavatelské organizaci, resp. zaměstnavateli (§ 35a zákona o důchodovém pojištění). Potřebné údaje zaznamenává organizace zpravidla na mzdových listech, ze kterých je přenáší na evidenční listy důchodového pojištění (dále jen „ELDP“). ELDP je povinna vést organizace po celou dobu, po kterou zaměstnání trvá a musí ho založit ihned při vstupu občana do zaměstnání. ELDP předkládá organizace žalované prostřednictvím Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení. Před odesláním ELDP žalované je organizace povinna jej předložit zaměstnanci k podpisu.
32. Na základě žalobcem předloženého dokladu žalovaná provedla šetření u právního nástupce uvedené zaměstnavatelské organizace, ovšem s negativním výsledkem. Zásilku se nepodařilo poštovnímu úřadu doručit a byla vrácena zpět žalované. S ohledem na uvedené tedy nebylo prokázáno, že žalobce v době uvedené v pracovním posudku vykonával výdělečnou činnost v rozsahu, který zakládal účast na pojištění (§ 27 zákona o důchodovém pojištění). Z tohoto důvodu nelze tuto dobu jeho zaměstnání pro účely důchodového pojištění hodnotit.

IV. Obsah správního spisu

33. Žalobce v minulosti žádal opakovaně o přiznání invalidního důchodu, dne 20. 4. 2022 požádal po šesté. Invalidní důchod mu byl přiznán v době od 19. 2. 1997 do 31. 3. 1998, a to v podobě plné invalidity dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009. Od 1. 4. 1998 do 31. 12. 2009 byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009. Od 1. 1. 2010 do 27. 11. 2019 byl invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, šlo o invaliditu druhého stupně. Od 28. 11. 2019 je invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jde o invaliditu třetího stupně.
34. Podle rozhodnutí ze dne 5. 5. 1998, č. j. 640 914 1046, a záznamu o jednání ze dne 1. 4. 1998 k 1. 4. 1998 žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění pro přiznání invalidního důchodu pro částečnou invaliditu, jeho žádost o invalidní důchod proto byla zamítnuta.
35. Podle rozhodnutí ze dne 27. 4. 2006, č. j. 640 914 1046, se žalobce stal částečně invalidním ke dni 26. 1. 2006, vzhledem k věku žadatele nad 28 let bylo potřeba dosáhnout pěti let

- doby pojištění, v rozhodné době od 26. 1. 1996 do 25. 1. 2006 získal 4 roky a 141 dní pojištění. Jeho žádost byla pro nesplnění potřebné doby pojištění zamítnuta.
36. Podle rozhodnutí ze dne 8. 2. 2012, č. j. 640 914 1046, se žalobce stal částečně invalidním ke dni 26. 1. 2006, v rozhodné době od 26. 1. 1996 do 25. 1. 2006 získal 4 roky a 141 dní pojištění. V rozhodném období od 26. 1. 1986 do 25. 1. 2006 získal pouze 3 roky a 32 dní pojištění, v rozhodném období od 29. 9. 2001 do 28. 9. 2011 získal pouze 2 roky a 346 dnů pojištění. Jeho žádost byla pro nesplnění potřebné doby pojištění zamítnuta.
37. Podle rozhodnutí ze dne 16. 10. 2013, č. j. 640 914 1046, se žalobce stal částečně invalidním ke dni 26. 1. 2006, v rozhodné době od 26. 1. 1996 do 25. 1. 2006 získal 4 roky a 141 dní pojištění. V rozhodném období od 26. 1. 1986 do 25. 1. 2006 získal pouze 6 roků a 32 dnů. Potřebná doba pojištění nebyla získána ani v kterýchkoli deseti letech dokončených po vzniku invalidity.
38. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 3. 11. 2022, č. j. R-3.11.2022-425/640 914 1046, správní orgán I. stupně konstatoval, že podle posudku X ze dne 26. 9. 2022 invalidita účastníka řízení vznikla dne 1. 4. 1998. Účastník řízení získal v rozhodném období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity, tj. v době od 30. 7. 2010 do 29. 7. 2020 pouze 3 roky a 56 dnů pojištění.
39. Žalobce proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal námitky, uvedl, že dohledal doklady k další době pojištění u společnosti X, doložil pracovní posudek ze dne 5. 4. 1990, s podpisem a razítkem, podle kterého byl zaměstnán u této společnosti v době od 15. 8. 1988 do 31. 8. 1989, a to ve funkci vrátného.
40. V napadeném rozhodnutí žalovaná uzavřela, že žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění. K tomuto uvedla: „*Věk účastníka řízení ke dni vzniku invalidity, tj. k 1. 4. 1998, činil 33 let. Věk účastníka řízení ke dni vzniku invalidity třetího stupně činil 54 let. Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, který je nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, v rozhodném období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity, tj. od 30. 7. 2010 do 29. 7. 2020 získal 3 roky a 56 dnů pojištění namísto potřebných 5 let. Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, požadavek na dobu pojištění stanovený v § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, tak nebyl od 1. 4. 1998 splněn a invalidní důchod nemůže být účastníkovi řízení podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. přiznán. K podstatě námitek ČSSZ uvádí, že na základě dokladu předloženého účastníkem řízení (pracovní posudek z roku 1989 od zaměstnavatele X) bylo provedeno šetření u právního nástupce tohoto zaměstnavatele, kterým je společnost X za účelem potvrzení doby zaměstnání v této organizaci. Přes urgence se však nepodařilo požadované dokumenty získat. Účastníkovi řízení byla pro účely vzniku nároku na invalidní důchod zhodnocena veškerá doba pojištění, která byla ČSSZ doložena. Dále ČSSZ uvádí, že všechna výše uvedená zákonná ustanovení mají závazný (kogentní) charakter a ČSSZ, jakožto orgán státní správy v oblasti sociálního zabezpečení, se od nich nemůže nikterak odchýlit při rozhodování o nárocích pojištěnců na dávky důchodového pojištění. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí se ČSSZ pečlivě zabývala všemi námitkami účastníka řízení, přičemž splnění podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod posoudila komplexně nad jejich rozsah. Získaná doba pojištění činila v předchozích 10 letech před vznikem invalidity 4 roky a 141 dnů namísto potřebných 5 let a v předchozích 20 letech před vznikem invalidity činila získaná doba pojištění 6 roků a 32 dnů namísto potřebných 10 let. V rozhodném období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity získal účastník řízení 3 roky 56 dnů namísto potřebných 5*

let; rovněž nebylo prokázáno, že se účastník řízení stal invalidním následkem pracovního úrazu. Účastník řízení tedy splnil podmínku invalidity, ale ta sama o sobě nestačí pro vznik nároku na invalidní důchod. Pro jeho přiznání je zapotřebí získat i potřebnou dobu pojištění, kterou však účastník řízení v žádném období od roku 1998 dosud nezískal.“

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

41. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
42. Podle ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
43. Ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
44. Podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků.
45. Podle ust. § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění 2 roky.
46. Podle ust. § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem.
47. Podle § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.
48. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

49. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
50. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
51. Stěžejní žalobní námitkou je tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
52. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů, resp. správních orgánů, svá rozhodnutí řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s., ve správním řízení § 68 odst. 3 správního řádu). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
53. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu invalidním, podstatné bylo posouzení, zda získal dostatečnou dobu pojištění. Pro posouzení této otázky bylo třeba stanovit dobu vzniku invalidity, vymezit jednotlivá rozhodná období a v návaznosti na osobní list důchodového pojištění popsat kolik dnů pojištění v tomto období žalobce získal a kolik bylo dle zákonné úpravy třeba. Pokud žalobce tvrdil dodatečné doby pojištění, pak přezkoumatelně vysvětlit, zda má správní orgán tuto dobu za prokázanou předloženými důkazy (případně poskytnout žadateli poučení a dát možnost k doplnění důkazů).
54. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaná rozhodná období vymezila a jaké učinila závěry ohledně doby pojištění v těchto obdobích, rozhodnutí je v tomto ohledu nesrozumitelné a rozporné.
55. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že vznik invalidity žalobce je datován k 1. 4. 1998, kdy žalobci bylo 33 let. Za této situace by mělo být rozhodné období deset let (tedy zřejmě bylo myšleno období od 1. 4. 1988 až 31. 3. 1998 – pozn. soudu) a potřebná doba pojištění pět let. Žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvádí ani vymezení rozhodného období, ani vypočtenou dobu pojištění. Až ve vyjádření k žalobě vymezuje rozhodné

- období a uvádí, že by získána doba pojištění měla být 1 rok a 345 dnů pojištění, tento údaj se nicméně v napadeném rozhodnutí vůbec nevyskytuje, nadto tento údaj neodpovídá osobnímu listu důchodového pojištění (29+65+8+3+316+31+28+31, tj. 511 dní, tj. 1 rok a 146 dnů). Zároveň nedostatky odůvodnění rozhodnutí způsobující nepřezkoumatelnost nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
56. V napadeném rozhodnutí je zároveň nesouvisle tvrzeno, že získaná doba pojištění činila v předchozích 10 letech před vznikem invalidity 4 roky a 141 dnů, namísto potřebných 5 let, a v předchozích 20 letech před vznikem invalidity činila získaná doba pojištění 6 roků a 32 dnů, namísto potřebných 10 let. Žalovaná tyto údaje zřejmě převzala z předchozích rozhodnutí o invalidním důchodu, viz např. rozhodnutí ze dne 16. 10. 2013, č. j. 640 914 1046, které však vychází z jiného data vzniku invalidity, a to z data 26. 1. 2006. Lze tedy předpokládat, že tyto doby pojištění se vztahují k rozhodnému období navázaném na vznik invalidity ke dni 26. 1. 2006, tento závěr by však byl v rozporu s tvrzením o vzniku invalidity ke dni 1. 4. 1998, který žalovaná zaujala o několik odstavců dříve. Soud doplňuje, že z osobního listu důchodového pojištění neplynou ani tyto doby pojištění.
57. Pokud žalovaná předně jednoznačně nevymezila datum vzniku invalidity, v návaznosti na tuto skutečnost nevymezila jasně rozhodná období přicházející v úvahu, neuvedla kolik v nich žadatel získal dnů pojištění, je její rozhodnutí nepřezkoumatelné (částečně pro nedostatek důvodů, částečně pro nesrozumitelnost). Není zřejmé, ani pokud by žalobce prokázal další dobu pojištění, zda by toto bylo dostačující. Žalovaná zřejmě vycházela ze závěru, že ano, protože své rozhodnutí založila na závěru, že žalobce tuto dodatečně tvrzenou dobu pojištění neprokázal.
58. Soud nad rámec tohoto odůvodnění dodává, že pokud dne 1. 4. 1998 vznikla částečná invalidita žalobce ve smyslu § 43 a násl. zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009, věk žalobce činil 33 let, bylo tedy třeba splnit dobu pojištění pět let v období posledních deseti let před vznikem invalidity, tedy od 1. 4. 1988 do 31. 3. 1998. V tuto dobu žalobce získal zřejmě 1 rok a 146 dní pojištění (alespoň podle osobního listu důchodového pojištění přiloženého k prvostupňovému rozhodnutí). Ani pokud by mu byla zohledněna nově dokládaná doba pojištění od 15. 8. 1988 do 31. 8. 1989, tj. 381 dnů pojištění, nedosáhl by zřejmě potřebných pěti let.
59. Tato skutečnost nic nemůže změnit na závěrech soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalobce má právo na to, aby se mu dostalo vysvětlení, jakými úvahami se správní orgán řídil, jaké je rozhodné období, kolik dní pojištění získal, aby mohl případně doložit i další dobu pojištění, případně zvážit své možnosti ohledně možnosti doplacení dobrovolného pojistného.
60. Soud shledal nedostatečné i vypořádání další doby pojištění. Výkladem ust. § 85 zákona o organizaci sociálního zabezpečení se Nejvyšší správní soud zabýval již v několika svých rozhodnutích, přičemž zdůraznil, že jeho účel „spočívá v možnosti pojištěnce doložit po dosažení důchodového věku účast na důchodovém pojištění získanou v minulosti, a to často s odstupem řady desítek let, neboť zákonodárce si byl vědom skutečnosti, že po tak dlouhé době je často nanejvýš problematické předložit příslušné evidenční listy“ (rozsudky ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013-22, či ze dne 2. 10. 2019, č. j. 10 Ads 137/2019-43).

61. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 4 Ads 8/2013-31, z ustanovení § 84 a § 85 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, nelze dovodit, že v případech, kdy žalovanou tradičně používané důkazní prostředky (zejména evidenční list důchodového zabezpečení) selhávají, ať už proto, že chybí, jsou vnitřně rozporné či evidentně zpochybněné jinými důkazními prostředky, by nebylo možné užít těchto jiných důkazních prostředků. Česká správa sociálního zabezpečení je naopak vázána § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
62. Žalobce předložil k prokázání další doby pojištění listinné důkazy, žalovaná se s nimi v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala. Žalovaná měla při doložení nových dob pojištění hodnotit předložené důkazy, případně žalobci poskytnout adekvátní poučení, jak je možné tyto doby prokázat. Soud nepřehlédl, že žalovaná obeslala dne 26. 7. 2023 společnost X, nicméně tuto zásilku se nepodařilo doručit, když obeslaná společnost zanikla (dle veřejně dostupných informací v obchodním rejstříku zánik k 1. 10. 2012 – pozn. soudu), tato aktivita tedy k žádnému výsledku vést nemohla. Nabízelo se přitom minimálně oslovit nástupnickou společnost (dle obchodního rejstříku společnost P. a.s.). Pokud žalobce namítal, že po obeslané společnosti X měla být vynucována součinnost, tento postup nebyl na místě, neboť součinnost nelze požadovat po zaniklém subjektu.
63. Soud neprovedl k důkazu navrhované listiny k prokázání další doby pojištění (pracovní smlouva u X a výstupní list ze zaměstnání u X), a to s ohledem na závěry o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
64. Není pak přesné žalobní tvrzení, že v období deseti let před vznikem invalidity, tedy v období od 1. 4. 1988 do 31. 3. 1998, má žalobce získanou dobu pojištění 4 roky a 141 dnů, tato skutečnost neplyne ani z prvostupňového, ani z napadeného rozhodnutí, ani z osobního listu důchodového pojištění.
65. Lze přisvědčit žalobci, že by žalovaná měla i při užití rozhodného období podle § 40 odst. 1 věta třetí zákona o důchodovém pojištění postupovat přezkoumatelně a své úvahy vysvětlit. Z napadeného rozhodnutí je nicméně zřejmé, že žalovaná jako konec tohoto období zvolila den 29. 7. 2020, když po tomto datu žalobci již žádná doba pojištění nevznikla, toto odůvodnění je logické. Soud doplňuje, že ani pokud by bylo zvoleno jiné rozhodné období, kdykoli po 1. 1. 1990, výsledek by nebyl příznivější, při přepočtu dob pojištění od 23. 8. 1995 (tj. první doba pojištění po datu 1. 1. 1990) do 22. 8. 2005 je doba pojištění 516 dní, ani tato doba tedy není dostatečná. Žalobce pak neuvádí, které období by podle jeho názoru mělo být použito, aby byl potřebnou dobu pojištění splnil.
66. Nepříznivá sociální situace pak není kritériem, které by bylo možné při hodnocení podmínek vzniku nároku na invalidní důchod zohlednit.
67. Pokud byl namítán rozpor s legitimním očekáváním, soud konstatuje, že žalobci nemohlo legitimní očekávání vzniknout, neboť podle dřívější právní úpravy důchodů bylo pojetí invalidity odlišné. Před 1. 1. 2010 rozlišovala právní úprava dva druhy invalidit (částečnou a plnou). S tím byla spojena i existence dvou samostatných důchodů, a tedy i samostatných nároků (na částečný nebo plný invalidní důchod). S účinností od 1. 1. 2010 bylo zrušeno dělení invalidity i dělení invalidních důchodů na dva druhy a místo nich byla zavedena jedna dávka – invalidní důchod, jehož výše závisí na zjištěném stupni invalidity. V době před 1. 1. 2010 měla změna invalidity z plné na částečnou za

následek zánik nároku na plný invalidní důchod a splnění podmínky potřebné doby pojištění se posuzovalo znovu k datu nově zjištěné částečné invalidity. Žalobce tedy nemohl očekávat, že pokud splnil podmínky pro plnou invaliditu, zůstane mu nárok automaticky zachován i při změně invalidity na částečnou.

68. S ohledem na výše uvedené soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, a proto ho bez jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.
69. Žalovaná tedy v dalším řízení uvede jednoznačně datum vzniku invalidity, vysvětlí, z jakých rozhodných období vycházela a jakou dobu pojištění v nich žalobce získal (tato doba bude korespondovat s osobním listem důchodového pojištění). Žalovaná osloví nástupnickou společnost zaniklé společnosti X, zhodnotí svá zjištění též ve světle žalobcem předložených důkazů (pracovního posudku, pracovní smlouvy a výstupního listu), a to v souladu se shora citovanou judikaturou.
70. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované, žádné náklady mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. dubna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.